

Сніговий тепл

КАТЕРИНА БАБКІНА

Сніговий тепл

Ілюстрації
Євгенії Гайдамаки

Львів
Видавництво Старого Лева
2021

УДК 821.161.2-31

Б 12

Бабкіна Катерина

Б 12 Сніговий тепл [Текст] : повість / Катерина Бабкіна. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2021. – 304 с.

ISBN 978-966-679-985-5

Чи уявляєте ви собі істоту, велетенську, як дім, волохату, тиху та непомітну, людиноподібну й дотепер не відому науці? Одного разу Мік разом із друзями натрапляє на дитинча саме такої істоти – це рідкісні, недосліджені ще снігові тепли сховали своє маля поруч із домом єдиного з людей, якому не бояться довіритися. І цей єдиний – дідусь Міка! Відтоді в житті хлопчика з'являється чимало таємниць та відповідальності. Разом із дідусем вони мають подбати про звірятко, адже виявляється, що за ним уже шукають.

Чи витримає дружба випробування таємницями? Чи відновиться ще одна дружба, котра багато років тому такого випробування не витримала? Та що врешті-решт станеться з маленьким сніговим теплом? А з великими? Пориньте в цю затишну та дружню історію від Катерини Бабкіної з чарівними ілюстраціями Євгенії Гайдамаки.

УДК 821.161.2-31

© Катерина Бабкіна, текст, 2021

© Євгенія Гайдамака, ілюстрації, 2021

© Видавництво Старого Лева, 2021

ISBN 978-966-679-985-5

Усі права застережено

Новий телефон та старий басейн

Мік з мамою перебралися до центру нещодавно, наприкінці літа, одразу перед школою. На старому балконі вився дикий виноград, й листя його почало тоді вже червоніти, а по тверді ягідки прилітали горлиці. І якби ж це єдине диво — ні, в дідовій оселі Мік чувся господарем та першовідкривачем ще багатьох чудес. Старі книжки в шафах до самої стелі, а стеля — високо-високо, так що серед безцінних речей у безмірній стінній шафі в коридорі стояла драбина, справжня дерев'яна драбина, щоби міняти лампочки. Порожнина під плиткою на

велетенській кухні — вона виразно простукувалася, відгукуючись луною там, де стара стіна приховувала щось — очевидно, що місце для скарбу. Темний дерев'яний глобус. Настільні світильники (один — зроблений із цільного тьмяно-рожевого шматка солі, хто б коли знав, що сіль буває рожева!). Власна, Мікова, кімната, і ще окрема кімната для мами, і вітальня, і кабінет, і кімната з книжками, і майже порожня віддалена й обшарпана «музична» кімната, на яку дід ще часом казав був «зимовий сад», — Мік знав, що колись там стояв рояль і дід та маленька мама грали на ньому в чотири руки, хоча ніхто з них насправді грати не вмів, а про сад от не знав нічого. Все це було таке неймовірне, таке нове, таке старе і головне — таке таємниче, що Мікові дотепер перехоплювало подих щоранку, коли прокидався, і він хапав ротом прохолодне повітря і глибоко

вдихав, а тоді вже дослу-
хав, як десь далеко-далеко,
на кухні, мама брязкала
посудом, і значить – го-
тувала какао і щось
смачненьке до ньо-
го. Запах ані какао,
ані маминої кави,
ані тостів, ані яєч-
ні, ані будь-чого
з кухні до кімнат
не долинав – зов-
сім не так, як у їхній

з мамою колишній квартирі, де
була всього одна кімната для них обох, великий
диван і жодних таємниць. Там було завжди тепло,
але Мік все одно віддавав перевагу *оселі* – квар-
тирою дідову оселю якось не пасувало називати.
На додачу, квартира та була одна з багатьох, ба-
гатьох, багатьох таких самих, хоча, може, замож-
ніших і кращих, квартир у їхній «панельці». А от
оселя єдина в домі була заселена тепер Міком та
мамою – інші три квартири, по одній на кожному
поверсі, стояли порожнем і здавалися закинутими.

Мама казала на речі в безмірній шафі «старий мотлох». Так само й речі в шухлядках столу в кабінеті, книжки і світильники, за її версією, тільки збирали пил. Місце для скарбу на кухні було колись ліфтом для сміття та брудного посуду (дім стояв, виявляється, ще з часів, коли в оселях була челядь, котра відправляла вниз брудний посуд та сміття з кухні *ліфтом* – Мік лише в книжках і в кіно бачив про ті часи, та думав завше, що то було далеко, десь не тут). Від винограду, на думку мами, балкон варто було б розчистити. Ще вона мала зауваження до сантехніки і вентиляції, а від холоду, казала, скоро можна буде збожеволіти. І найгірше, через що бідкалася мама, – що покращувати все це не мало жодного сенсу, адже будинок могли будь-якої миті дати під знесення, якщо – як іноді з особливим розпачем додавала вона, – він просто не завалиться сам собою. Але Мік на це не зважав. Оселя була його світом чудес.

Він дослідив поки що небагато – знервована після переїзду, перевантажена роботою, мама багато забороняла. До того ж у новій школі справи склалися не так добре, як у новій оселі: після

переїзду мама, звісно, забрала Мікові документи і перевела його до нової школи, що розташувалася в старій будівлі неподалік оселі. Вчителька там була зовсім молода, вона, ще коли мама привела Міка показати йому школу перед початком навчання, потисла хлопцеві руку, назвала на «ви» і попросила не забути змінне взуття – прямо з першого вересня, хоча на вулиці було ще тепло і, видавалося Мікові, чисто, тому що перевзуватися в приміщенні – це концепт. Концепт, що би це таке не виявилось, Міка не зацікавив. Усе це виглядало зовсім несерйозно, особливо ця вчителька, завед-ве не молодша від мами. Мама запропонувала на перше вересня відпроситися з роботи і піти в нову школу з Міком разом, щоби йому було простіше там освоїтися, але Мік відмовився: освоюватися він ніде не збирався, він мав свій, інший план.

Зранку Мік зібрався, поснідав із мамою, вийшов з оселі, спустився високими темними звивистими сходами, безтурботно вийшов з двору, а тоді, там, де мама уже не могла бачити його з вікна, повернув у бік метро, приєднався до потоку людей, що

прямували туди ж, і спустився на станцію. До того він ніколи не їздив на метро сам, але це його не зупинило, у нього навіть був жетон. Рівно годину, затиснений серед усіх на світі людей, Мік їхав до старої школи. Він спізнився на урок, і йому довелося вибачатися — вчителька й тут виявилася нова, й вона одразу поставилася до нього з підозрою, але Мікові було все одно: вчителька стара взагалі знала ж бо, що мама забрала Міка зі школи; а от однокласники привітали його оплесками, особливо Юрко і Лесь. Нова вчителька теж була старша пані, як і будь-яка нормальна вчителька, а попередня вийшла на пенсію.

Всі допитували Міка, чого це він приніс із собою пантофлі. Це було навіть весело. Мік бешкетував як звик, слухав уроки, сам собі теж кепкував зі своїх пантофель, які потім, повернувшись додому, заховав у порожній поштової скриньці, бо ж змінне взуття належало лишити собі в новій школі. Він був радий бачити своїх однокласників і без кінця розповідав усім про центр і про різні чудеса, що є в оселі, хоча й ніхто йому не вірив. Усі, безумовно, повірили б згодом, якби Мік мав трошки більше часу, але, на жаль, весело було тільки два дні.